

Ett år har gått, jul byttes mot nyår och vi har knappt hunnit ställa undan adventsstakarna för än det är dags att leta fram festkläderna igen.

Det har blivit den 25e januari och dessutom helt rätt dag att fira Skottlands nationalskald Robert Burns födelsedag på, det står fullt med bilar utanför Torpa Pensionat men ändå känns något fel när vi gläntar på dörren och forcerar den korta gången in mot de två salongerna, här brukar pratas skrattas och skakas händer i en salig röra men inte... nu är det tyst och stillsamt.

Mottagningskommittén finns dock på plats, Jussi, för första gången utan förkläde, ordföranden Curt Högbom och Anders Gjörling vår ständige ceremonimästare för tolfte året i rad tycke jag det sades i år, här har märkts en lätt osäkerhet, förra året skrevs åttonde året utan att någon protesterade... det får vara hur det vill med den saken, han har varit med i många år och han hör numer till liksom tomten på julafton.

Allt får dock sin nöjaktiga förklaring, gästerna samlas nu mer i vinterpaviljongen invid matsalen... det är klart, man kan ju göra så också, frågan är om det är riktigt rätt.

Här hittades i alla fall de flesta välbekanta ansiktena och ljudnivån var redan hög när Sara och hennes kollegor bar ut årets tappning av fördrink, vi fick inget namn på den här lite citronsyrligt strama något pärlande anrättningen med ett vitt högt skum på topp, festlig att se men många av oss saknade nog ett litet whiskystänk i smakpaletten som vi är vana.

Så träffar ceremonistaven parketten, en alltid lika värtlig Anders går igång med introduktionen, glaset höjs och hyfsas just innan Mats Sjöström även känd i det här sammanhanget som The Piper får på sig båt-mössan och hinner blåsa tillräckligt med luft i bälgen för att få liv i piporna.

På grund av omdispositionen fick Mats dra kort-versionen av inmarschen på grund av det väsentligt kortare avståndet mellan paviljong och matsal, han kan ha vilat lite på steget också för det blev som alltid mycket pampigt ändå.

Något skribenten tänkt mycket på och även raljerade över i referatet från Burns Supper förra året var avsaknaden av honnörbordet, därför var det med tillförsikt inför framtiden som vi såg ordföranden Högbom inta mittenplatsen vid långbordet och därmed i någon mån återupprättade traditionen.

Kön till baren blir som vanligt lång när alla skall förse sig med vin och öl i kvantitet som håller middagen ut.

Programenligt genomförs **The Pipers Toast**, med stadig blick på Mats smuttar vi försiktigt på det lilla glaset som inte får gå i sin än på länge och därefter läser Anders den skotska bordsbönen **The Selkirk Grace** och med den känns det i hela kroppen att Burns Supper 2015 nu är igång på allvar.

Som en skugga smyger Sten runt i lokalen med kameran i beredskap, väntande på tillfälle och sökande det bästa vinklarna för bilder som sedan skall illustrera det skrivna ordet, när han passerar bordsänden viskar han

-Skall jag ta några kort eller skall vi använda de från förra året? det är ju ändå samma människor här...

Och visst har han rätt, det är mer eller mindre samma ansikten år från år, och det är inte så konstigt, har man en gång fått smak för Haggis är man fast, skribenten log åt förslaget men var inte helt lugn för än fotoblixtarna började flamma över bord och vägg, ty man vet aldrig riktigt med den gode herr Benje.

Så bärs 52 rykande heta tallrikar ut med Cock-a-leekie soup kycklingsoppa som jag brukar säga bara har en benägenhet att bli godare år från år och så även denna gång.

Curt fortsätter i det strikt uppspaltade programmet med Speech of Welcome, och som punkten antyder hälsas sällskapets medlemmar välkomna till kvällens övningar, varefter han redogjorde för vad vi sysslat med det gångna året, om nu någon fortfarande svävar i tvivelsmål var det i korthet så som följer.

Söndagen den 27e januari Burns Supper.

Söndagen den 16e mars Årsmöte med efterföljande reseskildring av en segling mellan Karlstad och Islay med tillhörande provning genomförd av Grythyttan Whiskys dåvarande Brand Manager Morgan Svensson som nu mera är destilleriets VD, samt kollegan Brand Ambassadör Mikael Skoglund.

Lördagen den 26e april Vårutflykt med lunch till Blaxsta Vingård.

Söndagen den 7e september Vertikalprovning av Glenlivet med Whisky Ambassador för Pernod Ricard Sweden Olof Noreus.

Lördagen den 25e oktober VM semifinal i Maltwhisky med Henrik Aflodal.

Söndagen den 30e november Romprovning med Altia Academy Manager Mats Claesson.

Skribenten och till lika en av visionärerna i programkommittén kunde väl ana mellan raderna vad som hade fallit i god jord och vad som inte riktigt träffat målet... men det är bra, man vet inte vad som fungerar innan man provat.

Herr Ordföranden kom även in på resorna till Irland och Skottland senare i vår men det han inte sade och som förtjänar att nämnas i förbigående är att vi har ett årsmöte den 1a mars med vidhängande vertikalprovning av Glenrothes med ingen mindre än Thomas Sundblom från Clydesdale, således en kanonprovning och det som gör det än mer spännande är att vi även provar en ny krögare och till lika lokaler ute i Östertälje.

Så stiger förväntningarna och hotar att blåsa säkerhetsventilen när säckpipans ljuva toner når oss från köksregionen, Mats först och Jussi här näst bärandes fatet med en välmatad ångande Haggis, till våra lystna blickar och avmätta handklapp hedras det fallna djuret med en runda runt matsalen innan fatet landar på skänken och vi kan bocka av punkten Piping in the Haggis i programbladet.

Herr Görling tar nu vid med en inlevelse som bara han besitter i **Adress to a Haggis...**

Fair fa your honest, sonsie face,
Great chieftain o the pudding-race.
Aboon them a yea tak your place, painch, tripe or thairm.
Weel are ye wordy of a grace, as long s my arm.

Sju verser till följer och än en gång får Anders användning för det korta svärdet han bär vid kiltens linning, med några raska snitt är fjälstret öppnat och rika dofter sprider sig.

Åter igen höjs glaset denna gång i en skål till Haggisens ära, **Toast to the Haggis.**

Det är larvigt men denna rätts köttiga lite torra struktur ihop med det lena rotmoset och det kompletterande potatismoset slår an en sträng i mig som bara hittas när det bjuds riktigt vällagad rustik svensk husmanskost, det lilla extra är att jag får vänta (i värsta fall) ett år till nästa gång.

Kännarna runt bordet diskuterade kryddningen, de mest initierade ansåg den vara i klenaste laget, skribenten å sin sida lät sig väl smaka... inte mindre än tre portioner krävs för att genomlida ett helt år till... dock, en liten tanke som mognat genom åren, varför inte servera en balanserad lagom tempererad stout till maten, det skulle verkligen förhöja upplevelsen ett par snäpp till.

Programenligt drar Anders The Immortal Memory, det vill säga bakgrunden till varför vi och en mängd andra whisky-sällskap jorden runt firar denna dag till åminnelse av Skottlands nationalskald Robert Burns födelsedag, utläggningen avslutas med skålen till Robert Burns ära. Ceremonimästaren fortsätter i rask följd med att deklamera valda delar ur Tam o Shanter, alltid lika uppskattat..., att det just är valda delar istället för dikten i sin helhet då den är ändlöst lång, men den hör till och Anders gör även detta på ett förtjänstfullt sätt som vanligt.

Efter alla dessa år märker man när Anders är igång på allvar för då kommer alla möjliga historier ur hans samlade vetande, som att namnet livets vatten verkligen skulle tas bokstavligt för att det 1754 var betydligt farligare att dricka vanligt vatten framför whisky på grund av sjukdomar som tyfus och kolera, en annan värdefull kunskap som han delgav oss var att genom kvinnors förhöjda fosforhalt löpte de risk att självantända vid konsumtion av whisky, skribenten skäms över att han inte var riktigt uppmärksam genom hela resonemanget men det var något med askhögar och professorer på aktningvärda lärosäten etc. det säger sig ju dock självt, damer kan vara både hetlevrade och eldiga det vet ju alla så teorin äger säkert sin riktighet.

Stämningen är nu på topp när allsången tar vid, **My luvie is like a red red rose**, eller min älskling du är som en ros, dikten som Burns skrev och som Evert Taube kidnappade, översatte och tonsatte. Så kommer portvinet ut på borden som skall komplettera kaffet och den traditionella skotska dessertkakan **Tipsy Laird**.

Något som förvånade skribenten och många med mig var att man från Pensionatets sida inte erbjöd någon whisky till försäljning vid sidan av kaffet, normalt brukar man sitta med ett whiskyglas i ena handen och ett portvinsglas i den andra utan att riktigt ha förstått hur det gick till, nu kändes det tvärtom lite tomt på bordet i stället.

De vokala övningarna fortsätter med **Amazing Greece** och avslutas stående i sången till vänskapen **Auld Lang Syne** så det går rysningar genom kroppen, sånginsatsen är verkligen vår styrka och den faller sig så naturligt för alla i sällskapet, jag har sagt det förut och jag säger det igen FANTASTISKT.

Med detta var det officiella firandet över för denna gång, valberedningen fiskade en sista gång efter en ersättare för Nils-Bertil Nilsson i programkommittén utan vidare framgång innan vi skiljs, taxibilarna radar upp sig och var å en åker åt sitt håll men jag tror det var fler än jag som gnolade Auld Lang Syne ända ned i kudde... även det som vanligt.

Referent: Anders Svantesson

Foto & layout: Sten Benje